

Brief 16 Aug

Beste Vrienden.

Toen ik mij drie weken geleden klaar maakte om naar Nederland te reizen moest ik op de souvenir-markt een hoop spulletjes kopen, kralen en sjaatjes en zo. Vroeger kwamen de blanken hier naar toe met kraaltjes voor de inboorlingen; nu gaan ze met kraaltjes naar Europa voor de inboorlingen daar. Op die markt staan wel twintig kramen bij elkaar met vaak hetzelfde assortiment. Mijn keus viel op een bepaald soort armbandjes. "Mag ik er twaalf van, astublieft." "O, ik heb er maar vijf; even bij de buurvrouw links wat lenen." "En twaalf van die halsnoeren." "O, dan moet ik er even vijf van de buurvrouw rechts lenen." "En mag ik ook tien van die sjaaltjes?" "Ja, ik heb er zes; eventjes vier stuks lenen bij de buurman tegenover. Dat is dan twaalfhonderd shilling bij elkaar." Ik gaf haar twee briefjes van duizend. "O, nou moet ik wisselgeld zien te krijgen. Hallo meneer daar, kunt u ook duizend shilling wisselen? Nee wacht, mijn vriendin verderop kan wel wisselen." En zo komt alles mooi op zijn pootjes terecht. Waar ik niks van snap is hoe ze al die transacties kunnen onthouden. Men heeft mij verzekerd dat ze dat kunnen; behoudens een enkel vergissinkje hier en daar.

Mijn vlucht van het gloednieuwe vliegveld van Kisumu verliep vlot, zij het dan dat ik even ongerust was toen we zaten te wachten. Collega Gerry Mooij was twee weken tevoren ook naar Nederland gevlogen. Toen hij op het vliegtuig naar Nairobi zat te wachten kwam het toestel aangevlogen; maar de lichten van de landingsban brandden niet goed, en toen is het maar weer teruggevlogen naar Nairobi. Om negen uur 's avonds kwam Gerry weer bij ons binnenwandelen. Toen ik nu op mijn vlucht zat te wachten keek ik naar de landingsban en zag hoe de lichten aan en uit flikkerden. Gelukkig, toen het vliegtuig kwam waren ze aan.

Inmiddels ben ik aan het inburgeren. Ik ben nu zelfs de gelukkige bezitter van een iPad. Moeilijk hoor, ik snap er nog geen snars van. Maar leren houdt jong. Verder kost het me een beetje moeite om met iedereen mee te mopperen over het weer. Ik houd van weer, dus heb ik altijd leuk weer. Ik heb het gevoel dat veel mensen hier niet weten hoe ze met weer moeten omgaan. Waarschijnlijk irriteert het hen dat ze het niet onder controle hebben, want dat willen Europeanen altijd graag.

Ik heb best een drukke agenda. Vorig weekend was ik in een plaatsje vlak bij Fulda. Toen ik in 1977 in Kisumu arriveerde kwam daar ook een Duitse ontwikkelingswerker, de architect Joseph Reith. Vijf en twintig jaar lang zijn we dikke vrienden geweest. Hij werd gesteund door zijn dorp Kerzell, en toen hij om gezondheidsredenen weer naar huis moest, heeft hij zijn weldoeners overgedragen aan ons Pandipieri-project. Twee keer per jaar houden ze in Kerzell een actie voor de kinderen van Kisumu: eentje 's winters om kerstbomen te verkopen en eentje 's zomers: een dorpsfeest met muziek, hoempa, bier en worst en kolossale gehaktballen en taarten, allemaal met opslag. Jaarlijks brengen ze zo tienduizenden Euros bij elkaar. Ik zorg er voor dat ik er 's zomers ben om de Mis te doen met preek, plus een hele dag van handjes schudden en kwinkslagen uitdelen, in het Duits. Geen sinecure. Over Joseph Reith vertel ik nog wel eens wat meer.

Mijn oude telefoonnummer werkt niet meer; het nieuwe is: 0657829082. Wie mij wil e-mailen moet hansburgman@jozefmhm.nl gebruiken; het andere komt niet goed door. Wat ik ook moet vermelden is dat we onze jaarlijkse Vriendendag vieren op zaterdag 25 augustus, hier in het St. Jozefhuis, Johannahoeve 4, Oosterbeek.. Jullie komen toch? Vanaf 10 uur 's morgens.

In de grote wachthal op het vliegveld van Nairobi zat ik naast een afrikaanse familie die naast hun bergen handbagage ook nog een kindje van twee hadden, een jongetje met een woedend humeur. Hij schreeuwde aanhoudend, trapte, sloeg zijn moeder die hem probeerde te sussen, liep weg, sloeg zijn vader die hem oppakte, en wees aldoor naar een van de tassen. Ten einde raad opende de moeder de tas, haalde er een iPad uit en gaf die aan het scharminkeltje dat er toen glimlachend op begon te spelen met Mickey Mouse. Van toen af aan wist ik dat ook voor mij een iPad goed zou zijn.

Heel veel groeten.

Hans Burgman